

TÉLEN SINCS HOLTSZEZON

A Huculösvény hazakanyarodott

ÍRTA ARANY BEÁTA
FOTÓ TRUNGEL LÁSZLÓ

A lovasnapok szervezői természetesen azokra is gondoltak a négynapos rendezvény ideje alatt, akiket esetleg nem vársoltak el ezek a kicsi lovak. A központi helyszín körül vásártéri hangulatban mulathatták az időt a vendégek. Egyebek mellett kézművesek, szerszámkészítők, helyi konyhaművészek, kenyérsütők gondoskodtak arról, hogy senki ne unatkozhasson egyetlen pillanatig sem. A főszerep azonban a 4 országot képviselő (lengyel, szlovák, osztrák, magyar) lovaké és a lovasoké maradt, hisz a festői környezetben kijelölt pályán folyamatosan zajlottak a lovas események. A „Huculösvény” versenyzőinek például meg kellett birkóznuk olyan akadályokkal, mint a billenő palló, lépcső, alacsony átjáró vagy gázló. Az állhatatos természetű, ám kezelhető huculok némelyike megpróbálta a könnyebb végéről megközelíteni a problémát, de lovasaik mindig eltántorították újító szándékuktól őket. Még az egészen zsenge életkorú és kicsi súlyú gyerekek sem engedték át az irányítást az okoskodó négy lábúaknak. Minden alkalommal, amikor az apróságok sikeresen teljesítettek egy-egy akadályt, dörgő taps volt a jutalmuk. Még azok a nézők is lelkesen éljenztek, akik egyébként mit sem tudtak a versenyszabályzat előírásairól, hisz csupán a vigalom kedvéért látogattak el Jósvafőre.

Vigasságokban pedig nem volt hiány! Az ágyúzó „osztrákokat” például habozás nélkül lerohanták a Jász Dózsai Huszár Bandérium hagyományörző lovasai. Az ágyúzó okozta nagy ijedtségre, na meg a huszárok győzelmének öröme a nézők egy része azonnal magához vett némi szíverősítőt a pálinkakóstoló sátorban. Az érzékeny lelki egyensúlyukat ilyen módon visszanyerő vendégek a továbbiakban lelkesen biztatták a versenyszámok résztvevőit.

A jó hangulat, a családi légkör jelentőségéről az alábbi megfigyeléseket gyűjtöttük csokorba.

Trungel László, az Aggteleki Nemzeti Park területkezelési osztályvezetője úgy ítélte meg, hogy

nem hiába fáradoztak oly sokan és sokat a rendezvény sikeréért. Az volt az egyik fontos céljuk, hogy ne csupán azok látogassanak el Jósvafőre, akik valamilyen módon érintettek a lovasnapok eseményeiben, hanem azok is, akik csak néhány szép napot vagy órát szerettek volna eltölteni egy kellemes helyen.

Hajnal István programszervező és lovasedző fontosnak tartotta azt is megemlíteni, hogy nem csupán lovaglással lehet az időt eltölteni a turistáknak, hisz bicikli- és gyalogtúrákra, sziklamászásra is van mód. A szállás- és étkezési lehetőségek nagyon széles skálán mozognak, mindenki találhat az igényeinek megfelelő ellátást.

Kiemelte, hogy órákig lehet úgy lovagolni, kocszni, gyalogolni a környéken, hogy a civilizáció jeleivel még nyomokban sem találkozik az ember. A háborítatlan természet szépségeinél pedig kell-e több?

Szente Imre, aki a legfontosabb személyiség volt, mert „egyszerű” vendégként volt jelen, a következőképpen vélekedett a II. Jósvafői Hucul Lovasnapokról: „Voltam már többször is Jósvafőn, legutóbb a tavaly őszi Hubertus-lovagláson. Nem lovagolok, de ültem már huculon. Tetszett a dolog, de csak gyalogos vendégként vagyunk jelen a feleségemmel. Sályon lakunk, nem közel, de nem is messze. A szállás, az étkezés, a programok minden szempontból kiválóak. Ami szerintem még nagyon fontos, hogy télen sincs holt szezon. Szeretünk idejárni, mert jó itt, Jósvafőn!”